

שבת
שלום!

ביתנו הדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

רגש ודאגות

למדנו שהרגש שולט אצל האשה. רגש יוצר דמיונות, ודמיונות יוצרים דאגות ופחדים. נא להכיר - אשה היא דאגנית!

ומפני מה הדבר כך? הרגש יוצר דמיון, והדמיון מצייר הרבה תרחישים שעדיין לא היו, ומקרים שלא קרו. האשה כבר נמצאת בתרחיש וחוזרת משם. לפעמים אנו נתקלים בתופעה שאשה בוכה מדבר שעוד לא קרה, וכשבעלה אומר לה: תרגעי זה עדיין לא קרה... היא עונה: אני בטוחה שכך יהיה... היא, כבר חזרה משם. זו גם הסיבה שלאשה קשה לשנות תכניות בפתאומיות. היא כבר שרטטה לעצמה מסלול, סדר היום כבר נקבע, היא כמעט היתה בכל החנויות והמקומות שאליהם היא רוצה ללכת, וכשבעלה בא ומשנה לה את התוכניות, כל התסריט מתרסק באחת ויש לה מזה צער ומרמור.

דבר שכיח ביותר שיוצר מריבות בבית, הוא חוסר הרגישות מצד הבעל לדאגות שנוצרות אצל אשתו כתוצאה מאיחורים לא מוסברים.

בעל יקר, כשאתה מאחר לחזור הביתה מהעבודה, מהקניות, או שנתקעת בפקק, הרכב התקלקל, או שתפס אותך חבר ודיבר איתך... תודיע לגברת - אני מאחר!

האיש צריך לדעת שכשהוא מאחר ולא מתקשר להודיע שהוא מאחר, הוא גורם לאשתו צער, כי לפעמים נדמה לה שקרה לו הדבר הגרוע ביותר בעולם. היא מציירת בדעתה התפתחויות קשות שנובעות מעוצמת הרגש שבה, והיא מגיעה למסקנות שגורמות לה לכאב כאילו הדבר קרה באמת. לשאלתה - למה לא התקשרת להודיע שאתה מאחר? ישיב בעל סטנדרטי תשובה קרה ופשוטה: כדור הארץ עגול ולא שפיצי, תעגלי פינות. לא כל דבר הולך לפי התוכנית, תביני שיש תקלות ושיבושים, ותפסיקי להיות בחץ ופאניקה ואל תעשי מכל נמלה פיל... והוא לא יודע שכל הדיבורים האלה לא רק שלא מרגיעים אותה, אלא מעליבים אותה, מכיוון שהיא רואה בזה חוסר רגישות מצדו.

כל בעל היה רוצה לראות את אשתו מאושרת ושמחה. לכן, כשאתה מתקשר ומודיע שאתה מאחר, אתה גומל איתה חסד, אתה משחרר אותה מדאגות ומחרדה מיותרת. מי לא מכיר את הפסוק: "וְאֵהָבָה לְרַעְדָּה בְּמוֹדָה". "רַעְדָּה" של האדם זה קודם כל אשתו. כמו שאתה לא רוצה שהיא תדאג אותך ותצער אותך אפילו בלי כוונה, כך אל תעשה זאת לאשתך.

פעם היתה לבעל טענה: לא מצאתי טלפון ציבורי, אין לי אסימונים, נגמר לי הטלכרט, וכו'. היום כל התירוצים נגמרו, לכל אחד יש טלפון סלולארי או שניים, וגם אם אין לו, אז לכל עובר ושב ברחוב יש, ואפשר לבקש שיחה בלי שום בעיה. תתקשר ותאמר לה: אני בא עוד רבע שעה, עוד שעה, עוד שלוש שעות, או, אני לא בא בכלל... ובזה לפחות הרגעת אותה, שלא תצפה עוד למוצ"ש ב'יחד'!

פרשת השבוע

לנצח במלחמה

"כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלוך בידך ושבת שבי" פרשתנו פותחת במלחמה ומסיימת במלחמה "זכור את אשר עשה לך עמלק... תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח" מה הרמז בדבר?

ימים אלו הם ימים של חשבון נפש לקראת המשפט בראש השנה. חודש אלול מטרתו להכין את האדם לשנה הבאה כדי להיות חזקים יותר בקיום התורה ולימודה.

כולנו מכירים את האויב האמיתי של האדם - היצר הרע. תפקידו של היצר הרע להציב בפנינו מכשולים רבים וניסיונות כדי שנוכל להתגבר עליהם ולהתעלות. אבל כאשר יוצאים למלחמת היצר זה נראה קשה מאד ואולי כמעט בלתי אפשרי. לכן כותבת לנו התורה "כי תצא" כאשר תצא, מיד כאשר תחליט לצאת למלחמה אתה כבר מנצח! שכן כתוב "ונתנו ה' אלוך בידך" הקב"ה עוזר לך להשתלט עליו, ולא עוד אלא "ושבת שבי" כלומר המלחמה הזאת תסתיים גם בלקיחת שבויים. מי הם השבויים שאנחנו חוזרים ושובים אותם מהיצר? אלו המצוות שפספסנו או שלא עשינו במשך השנה.

בכל ניסיון מתפתח קרב בין היצר הרע לבין האדם כשהיצר הרע מנצח הוא למעשה לוקח בשבי את אותה מצווה שיכלנו לקיים. אבל לשמחתנו ישנה אפשרות לחזור לחטוף ולקחת את המצוות שהוא שבה בחזרה. איך עושים זאת?

אנחנו אומרים בתפילות הימים הנוראים "כתבנו בספר חיים למענך אלוך חיים" אנחנו מבקשים מהקב"ה שיכתוב אותנו בספר החיים כדי לעשות לו נחת רוח בתורה ומצוות. אין אנו מבקשים חיים רק כדי לאכול לשתות ולטייל או דברים חומריים. עיקר הבקשה היא עבור הדברים הרוחניים. לכן כאשר ניגש לתפילה בראש השנה וימים הנוראים חייבים להגיע עם תוכנית רוחנית לשנה החדשה.

ימי אלול נועדו להכין תוכנית כזאת. כל איש ואישה צריכים להכין תוכניות לשיפור המצוות של בין אדם למקום ובין אדם לחברו. צריכים לבדוק ולחפש היכן אנו הכי חלשים ושם לקבל את התוכנית וההחלטה לשנה החדשה. אבל עלינו להתחיל באותה תוכנית כבר עכשיו בחודש אלול! אסור להגיע עם החלטות בלבד וחלומות שווא בלי לקבוע יתד כבר עכשיו.

לכן נתחיל כבר בימים אלו לעשות ולתרגל את אותם החלטות וקבלות טובות ואז כאשר ניגיע לתפילות הימים הנוראים ונאמר את המילים "למענך אלוך חיים" נכוון בהחלטות והקבלות שהתחלנו לקיים. פעולה כזאת יש לה כח עצום ומעצימה את הבקשה לחיים טובים בבחינת "המתחיל במצווה אומרים לו גמור". אדם שהתחיל במצווה הקב"ה יסייע לו להשלים ולגמור אותה לגמרי.

אנחנו רק נתחיל והקב"ה יעזור לנו לגמור את המלאכה. עד שנגיע למה שכתוב בסוף הפרשה "תמחה את זכר עמלק מתחת השמיים" כלומר ייחלש יצר הרע לגמרי עד כדי ביטולו, ויתקיים בנו תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה.

שבת שלום - אבנר קוואס

זקן אחד הולך לרופא ומתלונן: "אתה חייב לבדוק את אשתי,

היא לא שומעת טוב. אני מדבר אליה והיא לא עונה לי",

"בסדר", משיב הרופא, "תכניס אותה ונתאים לה מכשיר שמיעה."

הזקן יוצא וקורא לאשתו: "אשתי! אשתי איפה את? אשתי! אשתי! !!!"

לפתע הוא שומע באוזן: "די לצעוק עניתי לך כבר שלוש פעמים:

אני פה, אני פה, אני פה..."

הדיחה

חוצפה אצל מתבגרים

גיל ההתבגרות הוא גיל לא קל, יש בו הרבה מן המרידה, פריקת עול, שבירת מוסכמות ולחץ רב.

כיצד אנו ההורים צריכים להגיב לגילויי חוצפה בגילאי העשרה? התשובה לכך היא, לנהוג באותם כללים שלמדנו קודם.

שושי, נערה בת 16, עמדה לצאת מהבית בשעת ערב מאוחרת. שאלה אותה אמא: שושי, מתי את חוזרת?

שושי ענתה בחוסר נימוס: תפסיקי לחפור! ברור לכולנו שחייבים להגיב על חוצפה שכזאת. האמא צריכה לגשת אליה, להביט בפניה, להרים קצת את הטון לומר לה בצורה ברורה וחדה:

אני אמא שלך, אני אוסרת עליך להתחצף אלי, אני לסגנון כזה לא עונה. כשתשפרי את רמת הדיבור שלך אתייחס אליך! ולהפנות את הגב וללכת.

זוהי תגובה שמעמידה את אותה בחורה במקום, ומזעזעת אותה. אסור להיכנס עם הבחורה לדין ודברים אפילו כשהיא משמיעה איזו טענה או מילה כלשהי, אלא להפנות את הגב וללכת.

פעולה כזאת כשהיא חוזרת ונשנית, מכניסה את הבחורה הזאת לפרופורציות ולהבנה שההורים מנהלים את הבית.

דוגמא נוספת: קובי בן ה 17 עבר ליד המטבח. כשאבא ראה אותו, הוא אמר לו: קובי, תשפוך בבקשה את הזבל. הבחור פנה לאביו, עשה תנועת ביטול בידו, ואמר בחוצפה: אל תגיד לי מה לעשות.

האבא צריך לגשת אל הבחור ולומר לו בצורה מפורשת ונחרצת: אני אבא שלך ולא חבר שלך, אני אוסר עליך לדבר אלי בסגנון הזה, אלי לא מדברים ברמה כזאת. כשתחליף את סגנון דיבורך אתייחס אליך! האבא יפנה את גבו וילך. לא צריך להתייחס לקולות שהוא משמיע או לתנועות שהוא עושה, אלא ללכת משם.

הורים יקרים, סיטואציות כאלה ודומות להן קורות הרבה פעמים בגיל הבחורות, וגם שם צריכים לדעת לבלום אותם.

אסור להראות סימני חולשה או מבוכה, אלא לדעת להוביל את המתבגרים האלו להתנהגות יותר חיובית, עד שהם יעברו את הגיל הזה ויקבלו יציבות נפשית.

סיפור לשבת

הבן איש חי

בעירו של רבינו גר חכם שכיננו היה הרש"ש, אותו צדיק החליט להיות בתענית לצורך זיכוך נשמתו, הצום נמשך שבוע ימים, החל מיום ראשון ועד קידוש של ליל שבת.

הרש"ש ביום שישי עבר דרך השוק, וכאשר הריח הפירות שנדפו מן השוק הגיע לאפו- נפל והתעלף מרוב חולשתו שלא נכנס אל פיו מאכל במשך שבוע שלם. לפתע מרגיש הרש"ש יד אוחת אתו ואומרת לו: "קום", שאל אותו "מי אתה?" - "אני ר' חנינא שעליו נאמר: כל העולם ניזון בזכות חנינא בני ור' חנינא די לי בקב חרובין מערב שבת לערב שבת". הרש"ש קם ומיד החל להרגיש שינוי מהותי, ומאותו רגע הרב היה מסוגל "לראות" את מחשבותיהם של הסובבים אותו.

ידוע, כי בשבת אסור לצום מלבד תענית חלום (משום ביטול עונג שבת). בליל שבת, בנו של הרב חלם בלילה כי אביו נושא אשה אחרת. כאשר קם בבוקר נפעמה רוחו והוא חשש כי קרב קיצה של אמו. הוא החליט להיות בתענית. בזמן המנחה, כאשר נכנס לביהכ"נ, קורא לו הרש"ש ואומר לו: "בא ר' יעקב, שב ליד".

כשהגיע לידו שאל אותו: "מדוע אתה בצום, החלום שראית בליל שבת לא פירשת אותו כשורה, החתונה של אביך בחלום היתה מכיוון שאביך חידש חידושים בשמים, והשמחה היתה שהתורה כאלו התחתנה עם אביך ולא כפי שפירשת שאימך תמות ואביך יתחתן עם משהי אחרת".

ר' יעקב היה בהלם, כיצד הרש"ש ידע על כך, הוא לא סיפר לאף אחד. מיד בסיום תפילת מנחה רץ הרב לספר לאביו את מה שקרה, אך בטרם פתח את פיו, אמר לו אביו: "לך תגיד לרש"ש שלא יספר את כל מה שמגלים לו מן השמים". ואז נוכח בנו כי למעשה אביו ידע על כל המעשה ועל הצום ובצניעותו הרבה הסתיר את רוח הקודש המפעמת בקרבו.

מסופר על תינוק שנולד בירושלים ושמו ישראל מאיר. כשהיה בן שלוש שנים שלחו אביו לתלמוד תורה. והנה, יום אחד רואה המלמד כי ישראל ממלמל. שאלו: "מה אתה אומר?", והלה עונה לו מסכת סוכה. הרב ביקש ממנו שיאמר בקול והלה החל לומר על-פה את מסכת סוכה. חשב המלמד שמא אביו מלמדו בבית. כאשר התקשר לאב לשאול אותו בדבר הנעשה- נענה בתשובה מתמיהה, אביו כלל לא מלמדו. כשהתבררו הדברים לאשורן, הבינו כי אותו מלאך המלמד את התינוק תורה במעי אימו לא היכה קלות על שפתי התינוק, ולכן לא שכח את תלמודו. היות והשמועה בדבר התינוק התפשטה כאש בשדה קוצים, פחדו הוריו מעינא בישא. לפיכך הלכו לאדמו"ר מגור וביקשו ממנו כי יבוא ויצווה לתינוק לנהוג כשאר תינוקות כמותו ולא תפגע בו עינם ולשונם של הבריות. הרה"ק יהודה צדקה אשר ביקש לתהות על מידת בקיאותו של אותו תינוק והחל פותח במשנת "מאימתי קורין" והיה התינוק מפליא אוזני הכל במידת בקיאותו ואלמלי הפסיקו ראש הישיבה היה מצרף לששה סדרים למשנה ראשונה. החל ראש הישיבה בלימוד גמרא במסכת בבא קמא והיה אותו תינוק מחזיק אחריו מהלך הגמרא כסדר לימודו בש"ס ואלמלא הפסיקו ראש הישיבה היה ממשיך במהלכו על הש"ס כולו. פתח ראש הישיבה זוהר והתינוק המשיך אחריו ואלמלא עצר אותו, לא היה מפסיק פיו מגירסא. משבאו לטור המשיך כדרכו, שו"ע המשיך כדרכו, מגן אברהם- נסתמו מעייניו ועוד מנושאי כלים על השו"ע ואין קול ואין קשב, פתח לפניו קיצור שולחן ערוך לרב גאנצפריד. א"ל התינוק: "אני לא אשכנז", כיוון שפתח לפניו בבן איש חי, כמו נעור התינוק לחיים, היה גורס הלכותיו. עד ששאלו ראש הישיבה מדוע לא ידע נושאי כלים שעל השו"ע, והיה הולך אותו תינוק ומשיב לראש הישיבה כי בשמיים לומדים תורת משה רבנו שקבלה מסיני ומסרה לזקנים, נביאים, כנסת הגדולה, תורתן של הזוגות תנאים אמוראים, סבוראים, גאונים ראשונים כגון הרמב"ם והטור ואחרונים עד לשו"ע, ומשם ואילך אין מלמדים תורתן של בנים אחרונים עד להלכותיו של הבא"ח. לאחר מכן הובא ישראל מאיר בפני הרבי מגור, וכיוון שעשה האדמו"ר מה שעשה נשתכח התינוק. (עין חמד)

ארגון 'ביתנו החדש' בראשותו של הרב אבנר קוואס שליט"א פותח

חתלת שידוכים

עם מיטב השדכנים והשדכניות של הארגון

* לכל המגזרים * לרווקים ורווקות * גרושים וגרושות * מהארץ ומחו"ל

לפרטים והרשמה חפשו בגוגל 'ביתנו החדש'